

Рѣчица.

Прѣзь полянка се рѣчица
Вие, лжкатуши,
Съ бистритѣ си струи често
Черпи много души.

Пжтникъ ли е прашень, морень
Тя ще го отбие,
Да почине, да отдъхне —
Слѣдъ това да пие.

А овчарче лудо, младо
Свойто стадо тлъсто
Го подкарва съ медна свирка,
Весело, чевръсто.

На рѣчицата студена,
Подъ върбата стара,
Спира го да пие, сетнѣ
Съ пѣсни го подкара.

А дѣвойче жъдно, потно.
Хубаво, напето
Тукъ пристига отъ селото
Прѣко, прѣзь полето.

У водитѣ ѝ прозрачни —
Сжщо огледало —
Вижда свойтѣ черни очи,
Личице си бѣло

Устнитѣ си то наквазва,
Бузкитѣ омива
И по сжщи пжтъ обратно
То си пакъ отива.

Л. Бобевски.

